

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v hlavním líčení dne 4.září 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Fialové a soudců přísedících Aleny Čargové a JUDr. Ondřeje Načeradského

takto:

Podle § 226 písm. a) tr. řádu se obžalovaný

nstržm. M [redacted] K [redacted] narozený [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted]
[redacted]

zprošťuje

obžaloby MSZ Praha sp.zn. [redacted] ze dne 29.3.2017 **pro skutek, že**

dne 31.3.2016 v době od 19.46 hodin do 19.54 hodin v Praze [redacted], v budově PČR, [redacted] jako vrchní asistent PČR, při výkonu služby, poté, co sňal poškozenému J [redacted] T [redacted] nar. [redacted], krátce předtím zajištěnému Policií ČR podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, z rukou bezpečnostní pouta, jej odvedl do místnosti vedle místnosti hlídkové služby, přikázal mu vyndat obsah svého batohu a vyskládat jej na stůl, poté jej bezdůvodně chytil zepředu jednou rukou pod krkem a začal škrtnit, a to v úmyslu vyžádat si jeho souhlas s tím, že se v budoucnu již nebude dotazovat policistů na důvod prokázání totožnosti, následně jej udeřil otevřenou dlaní do obličeje a odvedl jej zpět do místnosti hlídkové služby, obviněný nstržm. K [redacted] takto jednal přesto, že úderu ani jiného donucovacího prostředku nebylo zapotřebí k odvrácení útoku či k překonání odporu poškozeného či z jiných zákonných důvodů, přičemž pravomoc úřední osoby ve smyslu ust. § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku tak vykonával způsobem odporujícím ust. § 9 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR a § 11 zákona č. 273/2008 sb. o Polici ČR, které ukládají obecnou povinnost dbát, aby žádné osobě v důsledku postupu policisty nevznikla bezdůvodná újma a postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného

úkonem a dále v rozporu s ust. § 53 odst. 1, 3, 5 zákona o policii, která stanoví, že policista je oprávněn použít donucovací prostředek k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby nebo majetku anebo k ochraně veřejného pořádku, je oprávněn použít donucovací prostředek, který umožní dosažení účelu sledovaného zákrokem a je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje a při použití donucovacího prostředku dbá na to, aby nezpůsobil osobě újmu zřejmě nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jejího protiprávního jednání,

dosud kvalifikovaný jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se skutek stal.

Odůvodnění

1. Státní zástupkyně MSZ v Praze podala ke zdejšímu soudu obžalobu na obžalovaného nstržm. M██████████ K██████████ a na pprap. J██████████ N██████████ pro skutky v ní uvedené, kvalifikované u obžalovaného K██████████ jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

u obžalovaného N██████████ jako zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) tr. zákoníku.

2. **Obžalovaný K██████████ v přípravném řízení** uvedl, že , předmětného dne, kdy byl velen do hlídky na MOP ██████████, přivezl jeho kolega, obv. pprap. N██████████ spolu s dalším kolegou, na oddělení zajištěného muže, pošk. T██████████ Muž měl nasazena pouta a byl usazen do hlídkové místnosti, mezitím obž. N██████████ sepisoval úřední záznam. K důvodům předvedení obž. pprap. N██████████ sdělil obžalovanému K██████████ že pošk. T██████████ neuposlechl výzvy PČR a předtím pokřikoval na vojáky a policisty, kterým měl vulgárně nadávat. I v průběhu zajištění byl dle obžalovaného poškozovaný arogantní, chtěl znát služební čísla přítomných policistů a snad jim i vulgárně nadával. Opakovaně žádal o sdělení služebního čísla obž. N██████████, tak mu tento musel ukázat zblízka. Protože poškozovaný stále natahoval nohy do prostoru dveří, odvedl ho obžalovaný K██████████ do vedlejší místnosti – čekárny, a to za účelem jeho střežení. Předtím mu ještě sundal pouta, jak dlouho byli v místnosti, neví. Když mu končila služba, šel se převléknout a poškozovaného odvedl zpět do dozorcí místnosti a předal jej kolegovi pprap. N██████████. Všiml si, že poškozovaného později již kolegové propouštěli. Obžalovaný vypovídal pouze spontánně, na doplňující otázky policejního orgánu GIBS a obhájců vypovídat odmítl.

3. **U hl. líčení obžalovaný K██████████** uvedl, že poškozovaný byl arogantní, obžalovaný věděl, že nad místem je umístěna kamera. Na místě kde seděl, překážel a proto ho odvedl do vedlejší místnosti, kde ho střežil. Jednalo se o iniciativu obžalovaného po dohodě s kolegou. Pokud jde o rukavice, je to standardní postup, kdy chrání svoje zdraví. Poškozený rozhodně nevyndával věci z batohu. Poškozený působil pod dojmem alkoholu, do fyzického kontaktu s poškozovaným přišel pouze, když mu sundával pouta. Obžalovaný na oddělení přišel, když už tam poškozovaný seděl. S poškozovaným nemluvil, pouze ho vyzval, aby ho následoval do vedlejší místnosti. Poškozeného odvedl zpět, neboť si ho převzal kolega a měl být v nejbližší době propuštěn.

5. **Obžalovaný N██████████** uvedl, že v té době se účastnil spolu s vojáky a dalšími policisty opatření TEROR. Když se svázeli na výměnu služby, okolo šla ulicí skupinka hlučných mladých lidí, většinu hluku tvořil poškozovaný T██████████ Podle všeho byl pod vlivem alkoholu a nevhodně se vyjadřoval na adresu vojáků a pokřikoval vulgarismy. Rozhodli se konat. Dojeli skupinu a vyzvali mládež, aby se zastavila. Všichni se zastavili, až na poškozovaného, ten nereagoval. Vyzvali ho k prokázání totožnosti, což neustále odmítal. Mohlo to trvat několik minut. Neustále zpochybňoval jednání policie, nahlížel do vozidla, upozorňoval jaká má práva, že policie nemá právo ho omezovat, že žijeme ve svobodné zemi. V jednom okamžiku sáhl do kapsy a vytáhl Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

nějaký předmět, obžalovaný vyhodnotil situaci jako rizikovou a odrazil mu ruku s předmětem, pak byl sveden na kapotu a byla mu přiložena pouta. Následně byl převezen na MO. Později bylo zjištěno, že to co vyndával byl mobilní telefon, obžalovaný ho sebral a vrátil poškozenému do kapsy. Neustále byl poučován o tom, proč je zajištěn. Dále se choval nevhodně, byť jen slovně. Domáhal se toho, aby mohl sám zavolat otcí, což mu nebylo umožněno, pouze s tím, že pokud uvede kontakt, policie mu zavolá. Řekl, že si bude stěžovat na postup a chtěl vědět služební číslo. Stále říkal, že ho nevidí, proto mu ho obžalovaný ukázal z bezprostřední blízkosti. Následně mu obžalovaný luskl u pravé tváře, aby se probral. Před propuštěním se poškozený sám omluvil, že to přehnal, bez zjevných zranění opustil MO. Zásah natáčela kamarádka poškozeného. Dále obžalovaný uvedl výrazy, kterým je měl poškozený urážet a uvedl, že vojáci, na které také slovní útok mířil, byli ve službě ve 14 ti denních turnusech, po 12 ti hodinách v plné polní, chodili celý den pěšky a dost je to uráželo. Dost je to jednání překvapovalo. Poškozený byl zjevně pod vlivem alkoholu, snižoval důstojnost zákroku. Ve chvíli, kdy se k obžalovanému přiblížil a sáhl do kapsy, tento nemohl vědět, že vyťahuje telefon. Zjistil to až ve chvíli, kdy ho sbíral ze země. I s pouty se choval agresivně, padlo něco jako „ to jste se posrali“. Poškozený byl spoután cca 20 minut, přičemž může být až 2 hodiny. Obžalovaný ví a věděl, že v místnosti jsou kamery. Přemístění bylo provedeno, protože na místě kde seděl, překážel. Probíhalo střídání směn. Otevřenou dlaní ho neuhodil. Obžalovaný uvedl, že už tak přetáhli směnu, takže rozhodně neměli potřebu jen tak někoho zajistit. Pokud jde o služební číslo, řekl ho poškozenému několikrát, když už po čtvrté říkal, že si ho nepamatuje, řekl, že ho má viditelně na uniformě a tak at' si ho přečte, naklonil se k němu blíž. Obžalovaný uvedl, že zpočátku byla snaha vyřešit to normálně, v okamžiku, kdy byly použity donucovací prostředky, už to nešlo řešit pouze domluvou.

6. **Poškozený T** u hl. líčení uvedl, že procházeli místem, kde bylo několik policistů a vojáků. V něm se vzedmul nějaký nával negativních emocí, a v rámci toho zvolal směrem k policistům a vojákům „styděte se za čínského prezidenta“. Prostě mu ruply nervy. Byl frustrován událostmi v politice. Po chvíli je dojelo policejní auto a dva policisté se ptali na jeho totožnost. Odmítali ale říci důvod, proč po něm chtějí doklady, uvedli pouze paragrafy. Občanku potom dal, ale protože mu to přišlo protizákonné, řekl kamarádce, aby to točila. Když vytáhl on sám mobil, jeden ze hlídky mu ho vyrazil z ruky, spoutali ho, odvezli na MO, odmítli mu nechat zavolat otcí. Dožadoval se služebních čísel policistů, jeden z policistů mu strčil odznak do obličejce a vrazil z obou stran facku. Byl v šoku a bezmocnej. Seděl tam s pouty asi 20 minut, jiný policista mu říkal, at' dá nohy pryč, přestože on tam nepřekážel. Pak přišel jiný policista, sundal mu pouta a šli do vedlejší místnosti, kde musel z batohu všechno vyndat. Pak ho postavil ke zdi, chytil pod krkem, nakonec mu dal ještě facku. Následně ho odvedl zpět do služební místnosti, dostal podepsat nějaké papíry, **podepsal je, aniž je četl a odešel ven.** Šel na ošetření s oděrkami. Papíry, které mu předložili, **nečetl.** Dále ke své osobě uvedl, že v minulosti měl dva přestupky, proti veřejnému pořádku. V tomto případě se mu nelíbilo, jakým způsobem policie fungovala při návštěvě čínského prezidenta. Mobil měl v kapse kalhot a odtud ho vyndával, aby si mohl zásah natočit. **Je si jist, že vulgarismy nepoužil.** Dále uvedl, že když seděl na služebně, s **policisty nemluvil.** Měl malé škrábnut na levé tváři, nebylo to nic závažného. Od pout měl otlačené ruce. Večer z toho byl rozhozený, následně to s kamarády probírali.

7. **Soud mohl vycházet pouze z výpovědi svědků u hl. líčení.**

8. **Svědci se v podstatě dělili na dva okruhy** a to ti, kteří potvrdovali verzi policistů a kamarádi obžalovaného, kteří se víceméně snažili potvrdit verzi poškozeného T. Poněkud jiná je situace stran výpovědi kamarádů obžalovaného. **Ti se sice částečně podpořili výpověď poškozeného, ale zčásti uvedli něco zcela jiného.**

Svědka H uvedl, že poškozený **několik minut odmítal** předložit OP, nepředložil ho ani na výzvu policie, kterou svědek slyšel. Poškozený měl psa, kterého vzali k sobě, kontaktovali otce poškozeného a tomu psa ještě týž den předali.

9. Svědkyně V uvedla mimo jiné, že poškozený pokřikoval přes ulici na policisty a muže v baretech, vyjádřila pochybnost, zda u podnapilých osob je případná jejich kontrola, z čehož soud vyrozuměl, že poškozený byl podnapilý. Policie **zmiňovala důvod**, proč má vydat OP, narušení veřejného pořádku a občanského soužití. Poškozený uvedl, že pokud mu policie neřekne, proč má vydat OP, nic jim nevydá a půjde pryč.

Na dotaz zmocněnce poškozeného, které z vulgarismů poškozený řekl, uvedla, že **„fízlové, jděte do prdele, proč hlídáte číňany“ si dovede přestavit, že padly**. Poškozený stál, **možná pár kroků popošel do strany, jeho gestikulace byla expresivní, slovní projev nebyl úplně s respektem**, policisty nijak neohrožoval, **pouze se k nim přibližoval**, chtěl se dostat do vzdálenosti, aby fotka byla čitelná.

10. Svědek S uvedl, že je začali legitimovat všechny, když vydával T OP tak se otočil a řekl „no to mě poser“. T měl asi 3 piva, což je u něj obvyklé.

Nejprve svědek uvedl, že je policie legitimovala všechny, pořadí si nepamatuje, následně na místě změnil výpověď tak, že byl kontrolován jen poškozený.

Než předložil OP, uběhlo 5-10 minut. Policisté zdůvodnili, proč po něm chtějí OP. Poškozený nebyl agresivní, možná hlasitěji mluvil, což je u něj normální.

Tito svědci tedy v řadě bodů nejen nepotvrdili výpověď samotného poškozeného, ale naopak ji plně vyvrací. Tím znevěřovali nejen výpověď poškozeného, ale mnohdy potvrzují svoji výpověď právě obhajobu obžalovaného N.

11. Předmětem obžaloby není zadržení poškozeného T policejní hlídkou složenou z obž. N a svědka P ale dost dobře není možné tuto část děje ignorovat. Sám poškozený popisuje zadržení jako zcela bezdůvodné a postup policistů za přinejmenším nepřiměřený. Soud neměl k dispozici svědky, které by bylo možné označit jako zcela nezaujaté na věci. **Na jedné straně zde stáli policisté, obžalovaný N se svědkem P a na druhé straně poškozený se skupinkou svých přátel.**

Další část děje na Místním oddělení PČR popisuje výpověď poškozeného, obžalovaných a na služebně přítomných policistů (soud nad rámec návrhů stran doplnil dokazování o další přítomné policisty).

12. Soud se ztotožňuje s obžalobou, pokud jde o to, že zásadním, „objektivním“ důkazem je zde kamerový záznam. Dle tohoto záznamu (čas viditelný na záběrech je posunutý o hodinu zpět) v 19:20:30 je policisty přiveden poškozený do služební místnosti a je usazen do pravého spodního rohu záběru. V 19:20:54 - do místnosti vchází policista v civilním oblečení (svědek S), je vidět, že se poškozený za ním otáčí, pohybuje rty, rovněž policista pohybuje rty, zřejmě probíhá krátký rozhovor, policista si následně sedá k počítači, poškozený otáčí hlavu směrem do místnosti k ostatním policistům, je zády k záběru a tudíž není možné rozeznat, zda hovoří, v tu dobu stojí obžalovaný N zády k poškozenému, baví se s policistou s brýlemi. V 19:21:22 se obžalovaný N otáčí k poškozenému, přechází po místnosti, není jasné zda hoří na poškozeného či nikoliv (na černobílé kameře splývá jeho vous s uniformou, takže pohyb úst nelze dobře rozeznat). V 19:21:30 vstupuje do místnosti obžalovaný K, 19:21:40 se opírá zády o lednici, sleduje poškozeného, obžalovaný N se ocitá mimo záběr kamery (pravý spodní roh záběru), je vidět toliko pravá gestikulující ruka, jejíž poloha by odpovídala komunikaci s poškozeným (stále sedí na židli) 19:21:50 obžalovaný N opět vstupuje plně do záběru, přechází na druhou stranu místnosti, poté se otáčí a v 19:21:57 ukazuje na poškozeného prstem levé ruky, s touto gestikulací přechází zpět k poškozenému (v 19:21:58 je patrné, že i obžalovaný K něco směrem k poškozenému říká), 19:22:02 stojí přímo u poškozeného (v tu dobu se rovněž obž. N podívá přímo na kameru), pravou ruku má v kapse, levou rukou gestikuluje (ukazovákem ukazuje na poškozeného) zřejmě na něj hovoří, 19:22:11 se obž. N opět otáčí zády k poškozenému a odchází od něj směrem do místnosti, poté co dojde na její konec se v 19:22:13 otáčí opět k poškozenému, z pohybu hlavy je zjevné, že mu opět něco říká, s rukama

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

v kapsách jde místností zpět k němu, 19:22:21 vytahuje pravou ruku z kapsy a "rozhodí rukou", ke kameře stojí nalevo od poškozeného, který je k němu natočený a je tudíž patrné, že obžalovanému rovněž něco říká, obžalovaný N. [redacted] stojí u poškozeného, rozhazuje rukama v 19:22:28 si přitahuje ruce k hrudi v gestu v neverbální komunikaci odpovídající vztahování si něčeho k vlastní osobě, policista výrazně gestikuluje hlavou, v 19:22:30 obž. N. [redacted] svěšuje ruce podél těla, poodstupuje od poškozeného (krok zpět levou nohou), obratem však opět přistupuje k poškozenému, levou si drží část uniformy s odznakem či přímo odznak, kterým pohybuje směrem k obličejí poškozeného, odznak se dostává do kontaktu s hlavou poškozeného, který na přibližování odznaku reagoval pohybem hlavy v zad, takže je obtížně odhadnutelné s jakou silou obžalovaný natlačil odznak do obličeje poškozeného, následně obž. N. [redacted] odstupuje levou nohou (levá ruka svěšená podél těla) a současně pravou rukou máchá k místu, kde se zřejmě nachází hlava poškozeného (mimo záběr), následně odchází od poškozeného, přechází místnost (mezitím obž. K. [redacted] něco zřejmě říká směrem k poškozenému), v 19:22:40 se obž. N. [redacted] otáčí a přichází zpět k poškozenému, v 19:22: 46 opět stojí u něj, gestikuluje (rozhazuje rukama) a něco směrem k poškozenému říká, směrem k poškozenému mluví i obž. K. [redacted] obž. N. [redacted] mezitím opět odchází od poškozeného a staví se zády k poškozenému a k svědku P. [redacted] sedícímu u počítače, v 19:23:05 od ledničky poodstupuje i obž. K. [redacted] a staví se zády k poškozenému, v 19:23:17 místnost opouští obž. N. [redacted] a 19:23:19 i obž. K. [redacted] Následně poškozený sedí v místnosti,

není patrné ze záběru kamery, že by si ho kterýkoliv z obžalovaných (kteří se po několika minutách do místnosti vrátili) či některý z dalších policistů všiml až do 19:36:28, kdy obž. K. [redacted] vstává od počítače a při odchodu z místnosti levou nohou odstrkuje či mírně odkopává nohy poškozeného na stranu, na záběru je patrné gesto ruky, kterým ukazuje na stranu, poškozený se následně natáčí na stranu, aby mu nohy nesměřovali do průchodu. Následně poškozený dále sedí v této poloze a není patrné ze záběru kamery, že by si ho obžalování či další policisté všimli. Až v 19:46:00 přichází do místnosti další policista, který gestikuluje směrem k poškozenému, ten se následně v 19:46:09 zvedá ze židle a stoupá si stranou na místo, které mu tento policista ukázal. Přichozí policista následně něco dělá na spodní straně záběru (v místech kde předtím seděl poškozený) až do 19:46:45, kdy odchází do místnosti. Souběžně vstává obž. K. [redacted] nasazuje si rukavice a v 19:47:10 stále stojícímu poškozenému sundává pouta, které dává na stůl ke svědku P. [redacted] Poškozený si mezitím sedá zpět na místo, kde původně seděl, poté co k němu opět přistupuje obž. K. [redacted] si zvedá své věci ležící v průchodu, vstává a v 19:48:18 s obž. K. [redacted] odchází z místnosti (obž. N. [redacted] dál sedí v místnosti u počítače), v 19:52:34 až 19:52:58 další policista opět něco řeší na místě, kde předtím seděl poškozený, V 19:54:35 se do místnosti vrací (nеспoutaný) poškozený a sedá si zpět na své původní místo, v 19:56:44 poškozený opět uhýbá policistovi, který řeší cosi v prostoru za ním. Dále je poškozený vyzván k podpisu, **ten čte všechny listiny a poté podepisuje, bere batoh a volně odchází ze služebny /19:04:42 až 19:07:07/.**

Ze záznamu nelze ani při postupném snímkování stanovit, zda došlo k úderu dlaní či hranou ruky, nicméně je zjevné, že došlo **pouze k jednomu úderu**. Poškozený uvedl, že na konci „něco podepsal, aniž to četl „ a měl se v důsledku jednání obžalovaných psychicky zhroutit (o psychickém zhroucení v pravém smyslu slova nejsou nad rámec tvrzení poškozeného důkazy). Soud si je vědom skutečnosti, že prožívání traumatu je velmi individuální a každá osoba může ve stejné situaci reagovat jinak, nicméně z hlediska záběrů kamery nelze přehlédnout, že na poškozeném není patrné nic, co by bylo možné vyložit jako pozitivní důkaz o traumatu, rozhodně nelze hovořit o tom, že by se měl snažit ze služebny co nejrychleji „zmizet“ a nevěnoval pozornost dokumentu, který měl podepsat, kdy na kamerovém záznamu je patrné, že ho poměrně dlouho (bez ohledu na gestikulaci svědka P. [redacted] a zřejmě i podrobně před podpisem prostudoval.

13. Soud naopak vzhledem k uvedeným rozporům ve výpovědích poškozeného a svědků-jeho kamarádů, kteří v mnohém potvrzují děj uváděný obžalovanými, dospěl k závěru, že lze věřit pouze těm tvrzením poškozeného, která podporují další věrohodné a objektivní důkazy, jimiž

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

jsou v podstatě pouze kamerové záznamy a lékařská zpráva. Lékařská zpráva / č.l. 54 spisu/uvádí, že poškozený se dostavil k ošetření s tím, že od policistů dostal 4 facky. O tom, že by poškozený měl být škrcen, nehovoří zpráva vůbec. Ve zprávě se uvádí, že hrdlo je klidné. Kromě mírného hematomu na sliznici rtů je zpráva bez nálezu. Stejně tak foto, které doložil poškozený nesvědčí pro jiné zranění než oděrka rtů. Ostatní zranění nejsou viditelná, ač na fotografii mají být zdůrazněna kroužkem. Malé tmavé místo vedle kořenu nosu ani označené není a je pravděpodobné, že může být způsobeno otlakem od kroužku, který má poškozený v nose na téže straně. Otlak mohl být způsoben tím, když byl poškozený sveden na kapotu.

14. Zástupce poškozeného zcela pominul skutečnost, že sám poškozený uvedl, že již v minulosti byl účastník dvou řízení o přestupku proti veřejnému pořádku.

Pokud jde o to, že poškozený měl být v šoku, urychleně podepsat listiny na služebně a odejít rychle pryč, zde k vyvrácení tohoto tvrzení poslouží **kamerový záznam, který dokládá, že poškozený v 19.04.42 vstává, jde ke stolu k listinám a až do 19.07.07 tyto listiny důkladně čte**, hovoří s policistou a teprve potom se obrací, bere batoh a volným krokem opouští služebnu. Listiny čte cca 3 minuty. Záznam pořízený svědkyní V. [REDAKCE] svědčí o úrovni a komunikaci svědků v době, kdy byl poškozený služebním vozidlem odvážen.

Citace „ Děláte si prdel?, Majáčky? Ty vole dělaj si prdel, jsou to čuráci, do píči M. [REDAKCE] vyser se na to.“

Po zhlédnutí a vyposlechnutí i zvuku tohoto záznamu by jistě jen stěží někdo uvěřil tomu, že na policisty bylo voláno pouze to, co uváděl poškozený. Rétorika studentů svědčí ve prospěch toho, co uváděli policisté, že na ně bylo pokřikováno a svědčí o úrovni těchto studentů a jejich vyjadřování. Verbální projev rozhodně nesvědčí pro projev studentů prestižního gymnázia, jak se snažil svědky vykreslit zástupce poškozeného.

15. Podle názoru soudu byl zákrok proti poškozenému na ulici **zcela adekvátní, také nebyl ani předmětem obžaloby**, nicméně s tím, co poté pokračovalo na služebně skutkově úzce souvisí. Nakonec adekvátním byl shledán i nadřízeným policejním orgánem, který v něm neshledal ani přestupek ani kárné provinění a věc odložil.

16. **Po vrácení věci Městským soudem k novému projednání a rozhodnutí věci, po zrušení usnesení a rozsudku zdejšího soudu dne 12.7.2018 od sp.zn. [REDAKCE], splnil nalézací soud všechny pokyny odvolacího soudu a vyslechl ještě nad rámec pokynů i další svědky, vojáky, kteří v předmětné době sloužili s policií na území obvodu [REDAKCE]. Jejich seznam a vojenské útvary soudu k dotazu sdělilo OŘ PČR [REDAKCE]**

17. Čtyři předvolaní vojáci potvrdili, že v Praze byli, ale uvedli, že si nepamatují, že by na ně někdo volal něco hanlivého, žádné takové události účastni nebyli.

Obhajobou navržený **svědek M. [REDAKCE]** uvedl, že dne 31.3.2016 byl velen do služby střídali se s vojáky v [REDAKCE] ulici [REDAKCE]. Na protějším chodníku šla skupinky 4 osob, jedna z nich začala vykřikovat směrem k nim vulgaritami jako „čuráci, běžte něco dělat“, osobu by dnes již nepoznal. Ale byl to muž. Obžalované zná, sloužil s nimi. Na místě bylo zhruba 70 osob, střídali se s vojáky a vždy přijel celý autobus.

Další dva vojáci, svědek S. [REDAKCE] a K. [REDAKCE] které předvolal sám soud, si na událost pamatovali, ač uvedli, že se jedná o dobu před dvěma roky a proto již si nepamatují všechno tak podrobně.

18. **Svědka S. [REDAKCE]** uvedl, že to bylo poslední den její. Jeden z party křičel víc, dnes už by ho nepoznal, je to dlouho. Řešili to dva policisté, skupinka měla asi 8 osob, dívky i kluci. Je známé, že hanlivý výraz pro vojáky je právě „gumy“.

19. Svědek K [redacted] uvedl, že poslední den při výměně služeb šla parta mladých lidí, viditelně pod vlivem alkoholu nebo drog a křičeli na ně. Doslovně již nemůže uvést co, ale tehdy ho to uráželo a nejen jeho. Byla to skupina asi 5-6 lidí.

Přesto oba dva potvrdili v podstatě obhajobu obžalovaného N [redacted] resp. jeho výpověď k situaci, která nakonec celé jednání tzv. „odstartovala“.

20. To, že poškozený pokřikoval vulgarismy je zcela zjevné, nejen z výpovědi vojáků a policistů, ale i svědkyně V [redacted] která na dotaz zmocněnce poškozeného, které z vulgarismů poškozený řekl, uvedla, že „fízlové, jděte do prdele, proč hlídáte číňany“ si dovede přestavit, že padly.

Osoba poškozeného tedy byla vyjma původních výpovědí znevěrohodněna i výpověďmi svědků – vojáků. Je zcela nerozhodné, zdali se svědci nejsou schopni po dvou letech shodnout na přesném znění vulgarismů, jistotou však je, že poškozený rozhodně neřekl pouze „styďte se za čínského prezidenta“. To nakonec potvrzuje i svědkyně V [redacted] kamarádka poškozeného.

21. Tento soud si je vědom judikatury Evropského soudního dvora, zejména pak rozhodnutí Bouyid proti Belgii, stížnost č. 23380/09, ve kterém velký senát ESD shledal, že jednání příslušníků donucovacího orgánu vůči jednotlivci, který je zbaven svobody nebo je, obecněji vzato, konfrontován s příslušníky donucovacích orgánů, které vzhledem k chování osoby není nezbytně nutné, snižuje

lidskou důstojnost a je v zásadě zásahem do práva uvedeného v čl. 3 Úmluvy, přičemž v projednávaném případě facku, kterou dali policisté stěžovatelům, klasifikoval jako vážný útok na důstojnost jednotlivce, který představuje porušení čl. 3 Úmluvy. Dále v kontextu případu uvedl, že takovéto klasifikaci jednání ze strany policistů nebrání ani neuctivé či provokující chování jednotlivců.

Soud se s uvedeným rozhodnutím ztotožňuje a plně ho respektuje. Nepochybně je povinností státu vázaného Úmluvou zajistit, aby nedocházelo k takovému excesům, v tomto ohledu bylo správně poznamenáno obžalobou, že policisté musí jít příkladem a nenechat se vyprovokovat ani neslušným a urážlivým jednáním.

Na druhé straně soud nemá za to, že lze uvedený judikát interpretovat v tom smyslu, že bez dalšího je na místě facku danou policistou kvalifikovat v případě osoby omezené na svobodě podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) tr. zákoníku s trestní sazbou tři léta až deset let odnětí svobody.

V první řadě z hlediska základní skutkové podstaty jde o trestný čin, kde nepostačuje, aby se pachatel coby úřední osoba vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, z hlediska subjektivní stránky nepostačuje úmysl ve vztahu k takto závadnému výkonu pravomoci, ale je nutné, aby k tomuto úmyslu přistoupil další tzv. specifický úmysl způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, přičemž tento úmysl může být jak přímý, tak nepřímý (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. října 2017 sp. zn. 7 Tdo 1238/2017). Jinak řečeno v dané věci nestačilo dojít ke skutkovému zjištění, že obžalovaný N [redacted] poškozeného T [redacted] napadl tím, že mu násilím vtlačil do obličeje odznak se služebním číslem a poté jej uhodil fackou do obličeje, ale bylo nutné rovněž učinit skutkový závěr ohledně existence tohoto specifického úmyslu, tedy že obžalovaný N [redacted] se tohoto jednání dopustil v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, popřípadě byl minimálně srozuměn s tím, že jinému svým jednáním způsobí škodu nebo jinou závažnou újmu. Soud prvního stupně má za to, že jednání, kterého se obžalovaný N [redacted] dopustil, není svým charakterem do té míry specifické, aby bylo možné bez dalšího dovodit motiv, zda a jaký specifický úmysl obžalovaný měl. Důkazy a ostatní skutkové závěry umožňují různé teorie, sám obžalovaný tvrdí, že šlo v danou chvíli o čistě osobní selhání, kdy své jednání nevnímal jako jednání policisty. Soud již ve svém prvním rozhodnutí ve věci uvedl, že šlo o zcela jasný „zkrat“, kdy těžko lze předpokládat, že by bylo nějakým promyšleným, uváženým jednáním, že se obžalovaný dopustí svého jednání přímo proti kamerě uvedené na služebně, jejíž prostory znal a kde, pokud by snad skutečně měl zločinný úmysl v tom smyslu, aby poškozenému „dal za vyučenou“ nebyl pro něj naprosto žádný problém poškozeného odvést na místo mimo záběr

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

kamery. Potřebný specifický úmysl soud ve vztahu k obžalovanému N [redacted] tento soud ve svém předchozím rozhodnutí neshledal, proto má za to, že odvolací soud ho zavázal právním názorem učiněným na základě skutkových zjištění, které v úplnosti nenaplňují předmětnou skutkovou podstatu. Odvolací soud se otázkou specifického úmyslu v odůvodnění blíže nezabýval a zřejmě dovozuje, že specifický úmysl je implicitně obsažen v tom, že policista sice zkratkovitě, ale stále úmyslně v reakci na předchozí jednání poškozeného, poškozeného výše uvedeným způsobem a intenzitou napadl. Zde má tento soud mimo jiné za to, že z hlediska závažnosti následku je třeba vyjít z okolností situace, kdy sice došlo k neomluvitelnému jednání policisty, nicméně bylo to jednání vyvolané závadovým jednáním poškozeného a je právní otázkou dosud v české judikatuře nevyřešenou, zda za takovéto situace je újma na straně poškozeného natolik závažná (ve srovnání s případem, kdy by se policista dopustil stejného jednání vůči osobě, která k tomu žádnou příčinu nezavdala), aby šlo nejen o

jednání před kterým musí Česká republika ve smyslu Úmluvy zajistit účinnou ochranu, ale aby šlo o jednání naplňující předmětnou skutkovou podstatu a vyžadující řešení nástroji trestního práva. Tento soud nemůže než právní názor odvolacího soudu než respektovat, ale má za to, že by bylo na místě v případě dalšího odvolacího řízení výše uvedené aspekty v odůvodnění osvětlit.

22. Důkazní situace se nijak nezměnila ani poté, kdy byly splněny pokyny odvolacího soudu při vrácení věci soudu zdejšímu.

Zde MS zdejšímu soudu nenařídil nic jiného, než provést další důkazy. **Žádným právním názorem ho nezavázal.** Nalézací soud splnil všechny pokyny MS a šel ještě dál, když provedl důkazy další, jejichž obstarání již v přípravném řízení vyšetřovateli ani státní zástupkyni nic nebránilo. Mohly být obstarány seznamy vojáků, tito vyslechnuti, s tím rozdílem, že v roce 2016 si mohli událost vybavit podrobněji a zejména svědci S [redacted] a K [redacted] mohli uvést přesněji i vulgarismy, kterými je opilý poškozený častoval. Právě až na výpovědi vojáků, žádné jiné doplněné důkazy nijak původní důkazní situaci nezměnily.

24. V dané věci bylo zřejmé, že zatímco v případě obžalovaného N [redacted] je rozhodujícím důkazem zajištěný videozáznam, tak v případě obžalovaného K [redacted] je jediným usvědčujícím důkazem svědecká výpověď poškozeného a proto bylo již v přípravném řízení na místě, tak jak konstatoval Ústavní soud dne 17. 6. 2004 v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 37/03, aby orgány činné v trestním řízení „*vyvinuly všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 tr. ř.), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.).*“

Soud musí konstatovat, že obžaloba v zásadě nekritiky akceptovala tvrzení poškozeného zřejmě na základě pouze té úvahy, že poškozený přece nemá křivým obviněním co získat a pokud první případ napadení potvrdil zajištěný záběr na videokameře, tak logicky bude pravdivé i druhé tvrzení, že byl následně napaden obžalovaným K [redacted]. Pokud snad tato snížená kritičnost může být akceptována v rámci obžaloby, která se řídí zásadou v případě pochybností podat obžalobu a nechat rozhodnout soud, tak u soudu již takovéto zjednodušení není možné.

Jak v již výše citovaném rozhodnutí konstatoval Ústavní soud: **„Důkazní situace, při níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. V takových případech musí být věnována mimořádná**

pozornost důkladnému prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen“

Ohledně požadavků na zvlášť kritické hodnocení jediného usvědčujícího důkazu lze rovněž citovat rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016 sp. zn. I.ÚS 520/16, které jednak v zásadě opakuje výše uvedené tak, že: **„V situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat**

obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce nevinny.“ Dále pak Ústavní soud rozvádí, že: „Mimo jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opomenout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezajímavosti na výsledku řízení.... S ohledem na princip presumpce nevinny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u nějž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi.“

Uvedené neznamená, že by nebylo možné vyslovit vinu pouze na základě jediného usvědčujícího důkazu, k tomu se vyjádřil Ústavní soud v rozhodnutí z 11. 11. 2002 sp. zn. IV. ÚS 154/02, kdy upřesnil, že „Nelze se ztotožnit s názorem, že stojí-li proti sobě dvě odlišné výpovědi - obžalovaného a poškozené, přičemž další důkazy ve věci nelze provést, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obžalovaného v souladu se zásadou in dubio pro reo. Uplatnění této zásady je namístě, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál.“

25. Soud konstatuje, že ani po doplnění dokazování příkázané odvolacím soudem nedošlo k posunu důkazní situace v tom smyslu, že by vina obžalovaného K██████ byla prokazována čímkoliv jiným, než výpovědí poškozeného. Samozřejmě za absence důkazů je možné vytvářet v podstatě libovolné spekulace o tom, jaký měl obžalovaný motiv k sejmutí pout a k odvedení poškozeného do jiné místnosti. Pokud obžaloba argumentuje tím, že poškozený na daném místě překážel při střídání směn, nejde o verzi důkazně vyvrácenou, naopak do určité míry dokládá tím, že dle záběrů musel být kvůli zajištění přístupu poškozený několikrát vyzván k tomu, aby se zvedl a uvolnil místo kde seděl, rovněž není nijak vyvráceno to, že obžalovaný měl odvést poškozeného do jiné místnosti proto, že tam byly podmínky pro to, aby poté, co již poškozený nebyl spoután, byl zkontrolován obsah batohu, samozřejmě stejně tak je možná verze, že obžalovaný odvedl poškozeného do vedlejší místnosti pro to, aby ho mohl škrtit, kdy je na místě poznamenat, že zdravotní zpráva sice nekonstatovala u poškozeného žádné známky škrtení, nicméně při vhodném provedení a adekvátní intenzitě dle zkušenosti soudu škrtení nemusí zanechat žádné následky (ostatně nikdo nedovozuje, že by mělo jít více než o symbolické škrtení za účelem působení na vůli poškozeného, nikoliv o vážně míněnou snahu poškozeného uskrtit). Obhajoba správně poznamená, že v trestním řízení není podstatné, zda lze s ohledem na provedené důkazy konstruovat verzi, dle které se obžalovaný mohl trestného činu dopustit, ale zda lze vyloučit, že se činu nedopustil. Tím se opět dostáváme k tomu, že jediným usvědčujícím důkazem, který nelze vykládat v kontextu odlišných skutkových verzí je výpověď poškozeného. Hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, který dokazování provádí, který přímo vnímá průběh výpovědi. Tento soud připouští, že ve svém předchozím rozhodnutí se dopustil pochybení, kdy v rámci odůvodnění nevěrnosti poškozeného zmínil rozpory s tím, co poškozený uvedl bezprostředně po činu formou, která není důkazně použitelná, nicméně i bez přihlédnutí k těmto rozporům má za to, že výpověď poškozeného není v intencích výše zmiňované judikatury oním skálopevným důkazem. V první řadě poškozený před soudem zjevně nehovořil plně pravdu, kdy jediným podstatným posunem v dokazování bylo to, že soud má s ohledem na výpovědi svědků za prokázané, že se poškozený skutečně choval na ulici vulgárně a bez důvodně urážel vojáky nasazené v rámci zvýšených bezpečnostních opatření při návštěvě čínského prezidenta. Obžalovaný byl zřejmě neupřímný, když popsal své verbální projevy. Pokud pak neměl problémy si upravit skutečnost tak, aby působil před soudem a před médií lépe než jak se ve skutečnosti chová, těžko ho pak lze vnímat jako natolik morálně zachovalého, aby nebyly jisté pochybnosti nad tím, co vypověděl ohledně údajného napadení obžalovaným K██████ Nelze přehlédnout míru aktivity poškozeného a zmocněnce, kteří zjevně kauzu úmyslně medializují, nelze vyloučit, že poškozený, jehož verbální projevy samy o sobě dokládají jeho vztah k ozbrojeným silám a složkám, vzal napadení obžalovaným N██████ jako záminku ke mstě vůči policii a zviditelnění své osoby, kdy se může prezentovat jako mučedník za svobodu slova

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

(vyjádření názoru k návštěvě čínského prezidenta), zatímco realita je taková, že se choval na ulici jako nevyčválaný mladíček bez špetky zdravého respektu ke státu a v dané věci bylo na místě samozřejmě to, aby nebyl nijak napaden, ale na druhou stranu mělo být jeho jednání došetřeno a potrestáno.

26. MS v této věci rozhodoval již dvakrát. Poprvé rozsudek zrušil usnesením sp.zn. [REDAKCE] dne 12.7.2018, kdy zavázal soud nalézací právním názorem stran obžalovaného N [REDAKCE] a uložil provést další důkazy.

27. Následně stran obžalovaného K [REDAKCE] rozhodoval MS znova usnesením dne 27.6.2019, sp.zn. 44 To 264/2019, kdy nalézací soud nezavázal žádnými dalšími pokyny k doplnění dokazování, pouze vyjádřil svůj názor, že se mu zdá věrohodnější výpověď poškozeného s odkazem na logické hodnocení důkazů, když MS hodnotil jako věrohodnou výpověď poškozeného stran jednání obž. N [REDAKCE] a má za to, že poškozený nemá důvod v jednání obžalovaného K [REDAKCE] neuvádět pravdu a nemá k tomu ani motiv.

28. V tomto ohledu Obvodní soud neshledává vytýkané nelogičnosti, respektive rozpory má za vzniklé nikoli v rámci svých úvah a svého procesu hodnocení důkazů, ale v důsledku toho, že Obvodní a Městský soud se rozcházejí v otázce hodnocení důkazů. Pakliže např. Městský soud spatřuje rozpor v tom, že Obvodní soud uvěřil obžalovaným uváděným důvodem odvedení poškozeného do jiné místnosti, ač ze záznamu z kamery nplyne, že by poškozený na původním místě překážel, nejde o logický rozpor v hodnocení důkazů v logických souvislostech, ale důsledek odlišného hodnocení důkazu záznamem z videokamery, kdy Obvodní soud tento jednotlivý důkaz vyhodnotil tak, že z něho plyne, že poškozený v místě do určité míry překážel, kterýžto výklad podporují i výpovědi některých policistů (museli ho vyzvat, aby se zvedl, protože potřebovali přístup k zařízení služebny v místech, kde původně seděl). Obvodní soud proto hodnotí toto jako soulad s výpovědi obžalovaného, který si již nemusí pamatovat zcela přesně jak konkrétně poškozený v místě překážel, ale pamatuje si správně, že policistům překážel. Nejde o situaci, kdy by vyhodnotil záznam tak, že neprekážel a současně uvěřil výpovědi, že v místě překážel měl. Je pravda, že byla prokázána pravdivost některých tvrzení poškozeného, ale to neznamená, že by následně bylo možné všechny části výpovědi poškozeného nekriticky hodnotit jako pravdivé, prokazující tvrzené skutečnosti s trestním řádem požadovaným stupněm praktické jistoty. Skutečnost, že se z množiny prokazovaných výroků některé podařilo prokázat jako pravdivé, neumožňuje z hlediska pravidel logiky „skočit“ k závěru, že s praktickou jistotou budou pravdivé i všechny ostatní výroky. Navíc Obvodní soud zdůrazňuje, že má za prokázané, že poškozený (ať již z důvodu nekvalitní paměťové stopy, nebo úmyslně) nevyprávěl před soudem vždy pravdivě, na základě provedených důkazů má za prokázané, že se poškozený vulgárního pokřikování dopustil (samozřejmě s odstupem času si již svědci nepamatují s jistotou doslovně, co v místě zaznělo), takže pokud jde o hodnocení výpovědi poškozeného, lze mít za prokázané, že v něčem vypovídal v souladu a v něčem v rozporu s tím, jak se věci skutečně udály. Obvodní soud má za to, že z hlediska pravidel logického vyhodnocení postupů není za takovéto situace možný logický postup, kterým by bylo možné logicky vyargumentovat, že není možný jiný závěr, než že poškozený hovoří ohledně škrcení pravdu a vina obžalovaného K [REDAKCE] byla jeho výpovědi s mírou praktické jistoty prokázána.

K tomu Obvodní soud dodává, že motivem jednání poškozeného by mohla být právě msta za zadržení, neboť zástupce poškozeného zajímalo nejvíce to, zda budou oba obžalovaní tzv. „svlečeni z uniformy“.....

29. Poškozený má zcela zjevně nepřátelský postoj k policii a armádě, s ohledem na jeho pohrdlivé vystoupení před soudem je tento jeho společenský postoj (zřejmě vysvětlitelný

věkem a osobní nevyzrálostí) nejspíše obecnější a namířený proti státním autoritám. Pakliže samotné zahlédnutí osob v uniformách bylo krátce před dotčeným incidentem dostačujícím motivem kvulgárním urážení vojáků, které osobně vinil z přátelského postoje k Čínskému prezidentovi, byť jednotliví vojáci poslouchali pouze rozkazy, ať si o státní návštěvě mysleli osobně cokoliv, je velice dobře možné, že stejným způsobem obrátil svůj postoj proti policii (utvrzený předchozím poličkem ze strany odsouzeného N [redacted] proti obžalovanému K [redacted], který se tím, že ho odvedl do jiné místnosti od ostatních, mimo záběr kamer, vystavil riziku, že ho obratem může poškozený obvinít z čehokoliv a půjde o situaci tvrzení proti tvrzení. Poškozený je dostatečně inteligentní na to, aby si uvědomil, že v takové situaci obvinít policistu K [redacted] (a tak se pomstít policistům obecně) pro něj nemůže mít individuálně jako pro soukromou osobu příliš nepříznivé následky, bude ho chránit presumpce nevinny a bude v praxi téměř nemožné ho usvědčit z trestného činu křivého obvinění, zatímco policista je ve svém postavení podstatně zranitelnější a pouhé podezření může negativně ovlivnit jeho budoucí kariéru. Obvodní soud tedy na základě provedených důkazů a jejich vyhodnocení zastává skutkový závěr, že poškozený motiv ke křivé výpovědi měl a tudíž nelze verzi obhajoby vyvrátit s tím, že by poškozený neměl důvod někoho jen tak obvinít. V závěru usnesení MS uvádí důvody, pro které by mohla být společenská škodlivost jednání obžalovaného K [redacted] výrazně snižována, proto by jeho jednání již nyní mohlo být podle MS hodnoceno jako přestupek, který by měl být projednán v kárném řízení.

30. Důkazní situace se tedy, jak výše uvedeno, oproti prvnímu i druhému rozhodnutí Městského soudu stran obžalovaného K [redacted] nezměnila. Stále s ohledem na absenci záznamu kamer ze zadní místnosti služebny, absenci jakékoli zmínky o škrčení nejen ze strany lékaře, ale i ze strany poškozeného.

31. Konstrukce MS o tom, že obžalovaní jsou přátelé a další popis v odstavci 18 usnesení MS na straně 9 je ryzí spekulace. Pokud by mělo být důkazem k této konspiraci pouze to, že obžalovaní si šli spolu zakouřit, nemohlo by to obstát. Trestní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou prokázání viny bez důvodných pochybností.

Nalézací soud hodnotil důkazy podle svého přesvědčení, na základě bezprostředního dojmu a aplikoval zásadu in dubio pro reo ve chvíli, kdy vinu obžalovaného nemá za prokázanou s potřebnou mírou jistoty. Soud hodnotil důkazy při aplikaci zásady ústnosti, přímosti, bezprostřednosti a kontradiktornosti, zatímco MS rozhodoval v neveřejném zasedání, tudíž ani účastníky neviděl.

Nelze na nalézacím soudu vynucovat určité hodnocení důkazů, pokud odvolací soud sám hodnocené důkazy neprovedl. Je právem odvolacího soud pokládat výpověď poškozeného za věrohodnější, nicméně stejně tak nalézací soud s ohledem na to, jak měl možnost obžalované a svědky vnímat u hl. líčení, má možnost mít za věrohodnější výpověď obžalovaného, již podporuje zejména i lékařská zpráva, v níž není o škrčení a jeho stopách ani zmínka.

32. Soud po opětovném zhodnocení všech skutečností a důkazů ve věci provedených, na základě zásad bezprostřednosti a ústnosti dospěl ke stejnému závěru stran obžalovaného K [redacted], jako již ve svých předchozích rozhodnutích.

Z hlediska pravidel trestního řízení, je potřeba vycházet z jistoty a ta zde chybí. Která verze události /jedná se o tvrzení proti tvrzení/ je věrohodnější, nemohl Městský soud vnímat, neboť neprováděl důkazy jako soud nalézací na základě bezprostřednosti a ústnosti.

I kdyby snad, jak uvádí MS, byla verze poškozeného pravděpodobnější, tak pouhá pravděpodobnost nepostačuje k závěru o vině. Zejména pak v situaci, kdy se jedná o jediný usvědčující důkaz, kdy nic nesevďčí pro to, že by ke škrčení mělo dojít.

Nejvyšší soud opakovaně judikoval, že pokud existuje pouze takový jediný důkaz, je třeba ho hodnotit zvýšeně kriticky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Horáčková

Nakonec ani Městský soud neuvádí, na základě jakých důkazů by mělo být možné jednoznačně prokázat verzi poškozeného jako pravdivou či jednoznačně vyloučit verzi obžalovaného jako nepravdivou.

S ohledem na tyto skutečnosti soud nevolil nabízené řešení v závěru usnesení Městského soudu, neboť k postoupení věci ke kázeňskému vyřízení by muselo předcházet zjištění soudu, že se skutek stal a to nalézací soud nemá za prokázané s potřebnou mírou jistoty, jak je k uznání viny bezpodmínečně nutné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání má odkladný účinek. O podaném odvolání bude rozhodovat Městský soud v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Praha 4.září 2019

JUDr. Iva Fialová, v. r.
předsedkyně senátu